

ти на богатиты лихонимци сѣ вѣтъръ. вѣтъръ грижиты имъ, вѣтъръ имотити имъ; раствръхъ сѣ, распрѣснхъ сѣ, изгвѣихъ сѣ сичкыты като вѣтъръ, и най-поѣче сѣ изгвѣи и мѣстото, гдѣто сѣ были отъ напредъ: „и не ѡбрѣтесѣ мѣсто ѿмъ;“ което ще рѣче: умрѣ богатѣтъ, и заровисѣ съвсемъ неговата памать: „погѣбе памать ѣгѡ съ шѡмомъ, и не ѡбрѣтесѣ мѣсто ѣгѡ;“ това сѣ дѡмы на свѣтаго Дѡха.

Това е, бездѣмный лихонимче, кончината ти: „тѡкѡ собираѣи себѣ, а не въ Бога богатѣмъ“ и азъ когато чюж смърть-та ти, и тѣи може да сѣ садчи тамъ нощъ, до щѣ, да начартаѣ, отгорѣ на камька, който покрыва гроба ти, тойзи надписъ, за да го гледатъ които заминѣватъ край него, да сѣ смѣхътъ на глѡпость-та ти; „ето единъ человекъ, който не е положилъ Бога за свой помощникъ, нъ сѣ е уповавалъ на многото си богатства, и укрѣпилсѣ е на сѣтата си.“

ЧАСТЬ ВТОРА.

Блаженный Павелъ, като познавалъ, колко голѣмо зло е лихонимството за человекиты, колко голѣма спънка за спасеніе имъ, колко ближнѣ причина на мѣченіе имъ, пише до любезный си Тимотеѣ съ такъвъ начинъ: „Хотѣши богатѣтисѣ, впѣдаютъ во искѡшеніѣ, и сѣти, и въ похѡти многы несмысленны и вреждѣющыѣ, ѣже погрѣждѣютъ человекы во всегдѣителство и погѣбель.“(1) Помыслете, моужъ вы, тыѣ дѡмы: онѣи, (дѡма той) които искатъ да сѣ убогатѣтъ, падатъ въ три голѣмы злины: първо въ искѡшеніе, второ въ сѣть, и трете въ много желаніѣ. Въ искѡшеніе: първо, онѣи, които искатъ да сѣ убогатѣтъ, искѡшеніе гы кара да лѣжатъ въ поврѣда на ближнѣи си; искѡшеніе за да сѣ кълѣхътъ на криво, искѡшеніе да обиждатъ, искѡшеніе да грабѣтъ, и многажды да сѣубиватъ. Знае го това междѡ мнозина дрѡгы онѣи сиромѡхъ навѣтей, когото онѣи лихонимецъ царь Яхѡвѣкъ накара да повѣхътъ съ камьни неправедно, за да мѡдъ земе лозіе.(2) Второ, лихонимството е способната онаѣ сѣть, съ която дѡволхътъ лови человекиты; едно птиче, като сѣ хѣкане единъ пѣтъ въ тамъ сѣть, не избѣгнѡва вѣкы отъ рѣцѣтъ на ловецътъ: и една дѡша, като сѣ хѣкане единъ пѣтъ отъ

(1) 1. Тимот. гл. 6, ст. 9. [2] 2. Царств. гл. 21.